

ЛОВЕЦЪ, СЪРНА И ВЪЛЧИЦА

Една вълчица стръвно гонѣла една сърна. И, когато следъ нѣколко часа я наблажила, сърната се замолила:

— Остави ме, вълчице, не ме изяждай! Майка съмъ и гладна рожба ме чака. Не ме погубвай!

— И азъ съмъ гладна, — изрѣмжала вълчицата и ускорила крачкитѣ си.

— Нали и ти си майка? — заговорила пакъ задъхано сърната. Имай милостъ и ме остави!

Вълчицата се съжалила и оставила сърната.

— Нека си живѣй тази любяща майка! — прошепнала тя и си тръгнала назадъ.

Но въ този мигъ два гърма растърсили планинския ридъ. И когато ехото имъ стихнало — на горния край на рида лежала мъртва едната майка, а на долния — другата.

— Ловцитѣ били по-жестоки и по-безсърдечни...

Владимиръ Русалиевъ

АЛЕЙКА

Въ западна Африка има едно малко племе диваци, наречено мундемга. Въ съседство съ него живѣе друго племе, наречено пѣкъ батанци.

Батанцитѣ иматъ обичай да принасятъ човѣшки жертви на бога Ю-ю. За тѣзи жертви тѣ крадатъ малки деца отъ съседнитѣ племена. Ала тѣ вършатъ това тѣй хитро и изкустно, че мжно се узнаватъ.

Единъ день мжжетѣ отъ племето мундемга, начело съ главатара си, заминаха въ гр. Киво да продадатъ своята стока отъ слонова кость, кожи отъ дивечъ, каучукъ, растителни масла и др. Въ селото останаха женитѣ, старцитѣ и децата.

Алейка, младата и хубава жена на главатаря, като остана сама въ кжщи, задѣна на грѣбъ малкото си момиченце Калуки и незабелязано отиде въ гората да дири диви пчели. Тя не се обади на никого.